

Sju kronor

Scannern i grön plast hade slutat att både lysa och ge ifrån sig sitt blippande ljud för många år sedan. Trots detta höll Agnes hårt i den med sin högra hand.

Monotont fördes den fram och tillbaka över varorna i plast medan hon kollade på sina kunder. Hennes ögon vilade på en barbiedocka med tovtigt hår och två gosedjur som lydigt stod i kö efter varandra.

“Det blir sju kronor tack.”

Hon tappade fokus på leken. En gnagande tanke bekymrade henne. Något var fel, riktigt fel, fruktansvärt fel. Osäkert la hon den vänstra handflatan mot bakhuvudet. Agnes svalde tungt medan synfältet blev suddigt. I ett försök att hindra tårarna från att rinna nerför de hettande kinderna tvingade hon sig själv att inte blinka. Alla andra barn hade gått hem för dagen men det kändes onödigt att gråta. Scannern föll till bordet.

Även om hon visste att något var fel, kunde hon inte sätta fingret på exakt vad som var fel. Men fröken visste säkert. I sin jakt på förskolläraren lämnade Agnes lekrummet men stannade upp i hallen. Sand som dragits med in från sandlådan fastnade under strumporna. Längst upp på väggarna, ovanför hatthyllorna, satt *Ormen* som vanligt. Den bestod av bilder på före detta förskolebarn, deras förnamn samt åren de hade slutat på dagiset. Årtalen sträckte sig ända bak till början av 80-talet och bilderna fyllde alla rummets fyra väggar. Längst fram satt ett tecknat ormhuvud. En dag skulle hennes egna bild hamna där.

Men idag var det något nytt med ormen. Idag visste hon mycket väl vilka alla personer var. Alltså, hon kände alla de personer som var på bilderna. I vanliga fall brukade de flesta vara främlingar. En ensam tår värmdde ena kinden när den gled ner till munnen. Den smakade salt. Rummet stank av blöta och smutsiga ytterkläder som lämnats kvar till framtida äventyr. Huvudet bultade av värk när Agnes snörvlade. Hon satte sig på bänken som stod mitt i rummet och fortsatte att granska bilderna i ormen. Årtalen under de sista bilderna var alla 2001. Nu var det alltså år 2002.

Magen knöt sig när hon kom på varifrån hon kände personerna. Det gick inte ihop.

Först nu insåg hon också att det inte var logiskt att hon satt här på sitt dagis, sitt gamla dagis. Hon var ju trots allt 22 år gammal. Årtalet borde vara 2020. Alla de personer på bilderna som hon nu granskade var personer som hon hade lärt känna i sitt liv. Vissa var klasskamrater från både mellanstadiet, högstadiet och gymnasiet. De var också kollegor, lärare, personer hon hade träffat på krogen och barn hon hade barnvaktat. Agnes slöt ögonen när ett speciellt minne sköljde ner över henne.

Hon hade jobbat ett kvällspass en sensommar på Stora Coop, suttit i kassan, när en man hade kommit in. Doften av alkohol och cigarettök hade omslutit honom. Agnes hade varit ensam som personal i den delen av butiken just den kvällen. Han hade gått direkt till kassan där hon suttit, utan att gå in i själva butiken och ställt sig bakom Agnes. Hon hade fått ett kallt, litet föremål tryckt mot bakhuvudet. Rädslan hade gjort det omöjligt att röra på sig. Hon hade varit oförmögen att trycka in överfallsknappen som funnits under kassan.

“Hit med en påsjävel”, hade mannen beordrat den äldre damen som just då höll på att lasta upp sina varor på bandet. Agnes hade inte kunnat låta bli att notera för sig själv att påsen hade varit värd sju kronor. De flesta kunder den senaste månaden hade klagat på den genomförda prishöjningen.

Efter att mannen hade fått en plastpåse fick Agnes order om att öppna kassan, vilket hon hade gjort innan hon hjälplöst hade kollat på medan mannen slitit åt sig pengarna och slängt ner dem i plastpåsen. Damen på den andra sidan av kassan hade varit lika frusen av rädsla som Agnes. Synfältet hade sedan plötsligt blivit suddigt och fyllts av dansande, röda fläckar. Ljuden från butiken hade drunknat som om hon hade varit under vatten samtidigt som det hade susat i öronen. I sin förvirring hade Agnes känt att hennes bakhuvud blivit blött. Hon hade fört handen mot området som kändes blött för att kolla vad det var, däremot kunde hon inte minnas att hon hade kollat på handen efter det. Och efter det fanns det faktiskt inga minnen alls.

Hon slog upp ögonen och kollade återigen på bilderna på väggen. Planen hade varit att hon skulle möta sina kompisar på Sälsten efter jobbet för att grilla den

där kvällen. Var hon död nu? Var det såhär döden var? Eller befann hon sig nu i det ögonblick där ens liv flimrar förbi i dödsögonblicket, fast istället för att det flimrade förbi på några sekunder, upplevdes som flera år? Vad skulle hända när hon nådde det ögonblick vid kassan den där sensommarkvällen igen?

Eller så hade hon kanske drömt allt. Hennes hjärna hade kanske hittat på flera år av hennes liv under förmiddagsvilan. Allt ifrån mattetermer som derivata, politik och relationer till sitt egna dödsögonblick. Eller så hade hon förutsatt framtiden i sin sömn. Det var också ett alternativ. Agnes hade svårt att greppa situationen där hon satt på bänken. Det dånade i öronen av huvudvärken.

“Men Agnes, varför sitter du här?”, det var förskolläraren som kom med en skål apelsinklyftor i handen. Innan hon fick en chans att svara fortsatte lärarinnan att prata. “Jag tänkte att du skulle få i dig lite frukt innan din morfar kommer för att hämta dig.”

Agnes gav henne ett snabbt leende. “Tack, jag ska bara gå och tvätta händerna först.”

I spegeln kollade hennes 4-åriga jag tillbaka på henne medan vattenkranen inne i badrummet aggressivt spottade ur sig vatten. Det hela var väldigt märkligt. Det gick inte att låta bli att vrida på huvudet för att försöka ta en titt på bakhuvudet. Det misslyckades.

Hon visste inte om hon skulle få panik, gråta eller skratta. Vad var verkligt och vad var inte det? Hade hon någon anledning att vara ledsen? Hade hon blivit galen? Och varför hade dessa minnen, eller vad de nu var, väckts till liv just idag? Inbillade hon sig att hon kände personerna som ingick i ormen? Andetagen var korta och hackiga när hon greppade kanten på det kalla handfatet krampaktigt. Agnes stirrade på ögonen i spegeln som blev alltmer blanka och ansiktet som vreds ihop i en ledsen grimas.

Hon visste att morfar skulle hämta henne idag, det hade hennes mamma sagt när hon blev lämnad på förskolan tidigare under dagen. Saken var den att morfar hade avlidit i en svår bilolycka år 2010. Han hade inte funnits i hennes liv på tio år. Nu skulle hon få träffa honom igen. Läpparna formades till ett svagt leende.

Sedan släppte hon handfatet för att snyta sig. Å andra sidan kanske bilolyckan aldrig hade hänt, om de nu bara varit en dröm. Händerna tvättades och ansiktet sköljdes av med kallvatten innan hon vred av vattenkranen. Agnes visste inte vad hon skulle tro.

Ljudet av ringklockan fyllde köket när hon satt och åt sin tredje apelsinklyfta en kvart senare. Lärarinnan reste sig upp för att gå och öppna men Agnes var snabbare fram till dörren. Hon öppnade dörren och slog armarna kring sin morfars mage i en stor kram. Doften av hans rakvatten väckte många fler minnen till liv. Lärarinnan och morfar utväxlade några ord med varandra. Agnes lyssnade inte.

Med armarna kring sin morfar bestämde sig Agnes att oavsett om hon nu var död eller inte, skulle hon se detta som en andra chans. Att grubbla över vad som hänt skulle inte förändra någonting. Nu befann hon sig just här och nu. Det skulle hon göra det bästa hon kunde utav. Detta var en andra chans till att njuta av livet och spendera tid med familj och vänner. Hon skulle också njuta av födelsedagskalas och julaftnar som var sådär speciella som när man var barn. Hon skulle njuta av sommarlov, blåslagna sommarben, hemläxor och en tid utan riktigt ansvar. Hon skulle njuta varje minut av livet.

Medan Agnes fick hjälp att klä på sig sina ytterkläder slängde hon en sista blick på ormen i hallen. Något sådant skulle GDPR aldrig tillåta, men ormen var lyckligt ovetande om framtiden. Sedan lämnade hon förskolan tillsammans med sin morfar. En känsla av hoppfullhet bubblade i magen. Agnes var lycklig.